

Arbejdsgivere, dog ikke tages som noget Bevis paa Tørvearbejdernes Forhold i al Almindelighed. At paastaa noget saadant er og bliver en Utilbørlighed, og jeg kan heller ikke tro, at Hr. Westergaard vilde synes om, at man brugte det som Maalestok ved Bedømmelsen af ham og hans, at en enkelt hist og her kan udpeges som et skabet Faar.

Hr. Westergaard sagde, at jeg for en Gangs Skyld havde sagt noget rigtigt, da jeg omtalte Transportforholdene. Hr. Westergaard maa altsaa have den Opfattelse, at jeg i Almindelighed siger noget, der er galt, og at jeg saa her er kommet for Skade en Gang at sige noget, der var rigtigt. Jeg skal ikke gaa stærkt i Rette med Hr. Westergaard om denne Værdsættelse af, hvad jeg siger, men det var altsaa ogsaa efter hans Opfattelse rigtigt, hvad jeg havde sagt om Transportforholdene, og da det er et meget vigtigt Spørgsmaal, skal jeg uddybe det lidt mere. Transportforholdene her i Landet ligger saaledes, at det med de Midler, der staa til vor Raadighed, er ganske umuligt at transportere hjemligt Brændsel fra Jylland til Øerne paa anden Maade end ad Søvejen, og en saadan Transport maa selvfølgelig foretages med smaa Sejlskibe; Dampskibe kan der fornuftigvis ikke være Tale om at anvende dertil. Men enhver, der har noget Kendskab til disse Brændselstransporter, ved, hvor overordentlig vanskeligt, for ikke at sige umuligt, det er at faa Brændselet transporteret til Kystbyerne, der indladet i Skibe og sejlet til Modtagelseshavnene, for derfra igen at faa det rettidigt transporteret pr. Bane ind i Landet. Derfor er det efter min Mening nødvendigt, hvis vi ikke kan faa Brændsel fra Udlandet i nogen større Udstrækning, at tilrettelægge Brændselsforbruget herhjemme paa den Maade, at det, der produceres i Jylland, i det væsentlige forbruges i Jylland, medmindre det kan transporteres til andre Landsdele ad andre Veje end pr. Bane. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at hidtil har Byerne faaet deres Forsyning fra England eller andre Lande; derfra fik vi Kul eller Koks, og dette Brændsel skulde ikke i nævneværdig Grad transporteres med Banerne. Man har nu i lange Tider overvejet, saa stærkt man har været i Stand til, om det var muligt i større Grad at faa Brændselet transporteret pr. Jernbane, men man er kommet til det Resultat, at det ikke lader sig gøre. Jeg tror derfor heller ikke, Hr. Westergaard er i Stand til at realisere nogen Plan om at

forbedre Transportforholdene nævneværdigt.

Hr. Westergaard talte om de vanskelige Produktionsforhold, der har været i de første Uger af Tørvesæsonen, og meddelte, at han havde læst en Notits i „Politiken“, der var mindre vejledende end vildledende. Nu er det ikke ukendt, at et Blad kan tage fejl, at en Journalist kan komme til at skrive andet i Bladet, end hvad rigtigt er; noget saadant hænder ogsaa i Venstrebladene, om man end selvfølgelig nødtigt vil være ved det; jeg tror, man maa sige, det kan hænde for alle Partiers Blade. Der er derfor ikke nogen Grund til at opholde sig meget ved et saadant Tilfælde. Derimod er der Grund til at lægge Mærke til, hvad Hr. Westergaard sagde om denne mindre korrekte Notits, nemlig at den var et Vidnesbyrd om, at man ønskede at skabe Panikpriser, at man bevidst tilrettelagde alt med det for Øje at skruer Priserne mest muligt op. Nu ved jeg ikke, hvorledes Hr. Westergaard tænker, naar han skal tilrettelægge sine Kampagner, om han har den jesuitiske Opfattelse, at Hensigten helliger Midlerne. Jeg ynder den ikke, men eftersom han tillægger os i Almindelighed en Opfattelse, hvorefter det er tilladt at handle saaledes, maa jeg jo antage, at han selv har en saadan Opfattelse, ellers vilde det være vanskeligt for ham, synes det mig, at falde paa, at vi skulde have en saadan uværdig Hensigt. Den højtærede Indenrigsminister fandt, saa vidt jeg forstod ham, at jeg burde have føjet noget til mine Bemærkninger om, at Lovforslaget ikke kunde gøre nogen Skade. Og den højtærede Minister fremførte da, hvad Venstres Ordfører havde sagt i Landstinget, nemlig at Lovforslaget ikke kunde gøre Skade, men at det muligvis kunde gøre nogen Nytte. Ja, de Ord kan jeg ganske gøre til mine. Nu kan den højtærede Indenrigsminister maaske sige, at det er dog altid et Resultat, men jeg vil dog sige, at hvis blot alle betydelige Lovforslag, som den høje Regering vil fremsætte her i Tinget, var af den Art, at de ikke gjorde nogen Skade, men muligvis kunde gøre nogen Nytte. . . . (Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Jeg har ikke fremsat Forslaget; det er ikke mit!). . . . Nej, men det Forslag, som her foreligger, saaledes som det er ændret i Landstinget, maa jo nu fremtræde som Regeringens og Venstres Forslag, og om det kan man altsaa kun sige, at det gør ingen Skade; men kan muligvis gøre nogen Nytte. Ogsaa jeg vil tro, at det kan gøre nogen Nytte. Der kan muligvis foretages et Par Ekspro-